

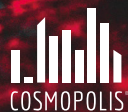

Lisa Reganová

TICHÝ PLÁČ

ZVLÁDNE JOSIE QUINNOVÁ
ROZEHNAT MLHU LŽÍ VČAS?

COSMOPOLIS

Lisa Reganová
TICHÝ PLÁČ

Lisa Reganová

TICHÝ PLÁČ

ZVLÁDNE JOSIE QUINNOVÁ
ROZEHNAT MLHU LŽÍ VČAS?

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

HER SILENT CRY

Copyright © Lisa Regan, 2019

Translation © Kateřina Elisová, 2023

© Grada Publishing, a. s., 2023

Z anglického originálu Her Silent Cry, vydaného nakladatelstvím Bookouture

v roce 2019, přeložila Kateřina Elisová

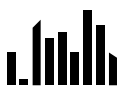
Odповědná redaktorka Markéta Šlaufová

Redakční úpravy Monika Jitřenková

Korektura Julie Gonzálezová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Ondřej Mikulecký

COSMOPOLIS

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2023

jako svou 8773. publikaci

Tisk FINIDR

ISBN 978-80-271-6803-3 (ePub)

ISBN 978-80-271-6802-6 (pdf)

ISBN 978-80-271-3252-2 (print)

Věnováno Dot Dortonové,
která mi změnila život.

KAPITOLA 1

Jejich hádka naráží jako rozzuřené vlny do dveří mezi námi, tluče do dřeva, lije se na podlahu a zatéká pod práh, takže slyším každé slovo. Většinou nerozumím tomu, co říkají, a dokonce ani nechápu, proč se hádají. Ale vím, že se jí chystá ublížit. Tiše, nebo způsobem, který doprovází křik. Nikdy nevím jistě, co je horší.

Ať jí ublížil sebevíc, nakonec si vždycky najde cestu zpátky do našeho pokoje. Klesne na vrzající postel, sykne skrz zaťaté zuby a natahuje se po mně. Pod dekou se umím pohybovat velmi opatrně. Někdy i ten nejmenší tlak způsobí, že bolestí lapá po dechu. Co nejjemněji se dotýkám schoulenými zády jejího břicha a čekám, až se třesoucí prsty, které mi zlehka přejíždějí po hlavě, ustálí do pomalého, uklidňujícího rytmu.

Mám spousty otázek, ale na nic se neptám. Nechci, aby mě ten muž slyšel, aby si vzpomněl i na moji přítomnost. Zadržávající dech se postupně utiší. Vydá slabý povzdech, který znamená, že dospěla do bodu, kdy se bolest stala snesitelnou.

„To je v pořádku,“ říká. „Všechno bude v pořádku.“

Vždycky byla špatná lhářka.

KAPITOLA 2

Křik malého Harrise Quinna se nesl přes dětské hřiště dentonského parku a rval Josii uši. Když se za ním hnala od houpaček ke klouzačce, rozhlédla se kolem, jestli některého z dospělých hlasité projevy radosti neobtěžují, ale nikdo je ani nezaznamenal. Všichni se podobně jako ona soustředili na vlastní děti, které rychle pobíhaly sem a tam a vzrušeně volaly.

„Mami! Dívej se na mě!“

„Nechytíš mě!“

„Já chci na houpačku!“

Josie následovala Harrise k prolézačce uprostřed hřiště. Měla tvar hradu s dlouhým zakřiveným mostem, který vedl od nízkých schůdků k velké skluzavce na protější straně. Harris vyšplhal po schůdkách a rozběhl se přes most.

„Opatrně,“ zavolala za ním Josie, ale už stál nahoře na klouzačce. Rozběhla se a jen o vlásek minula dvě batolata. Než stačil Harris vyletět z lesklého konce skluzavky a přistát v hlíně, popadla ho ve vzduchu do náruče a chlapeček zavýskl. „JoJo!“

Dala mu pusku na temeno hlavy, ale už se jí snažil vykrotit. „JoJo, dolů! Ještě!“

Zdráhavě ho postavila na zem a dívala se, jak běží zpátky ke schůdkům. Řekla si, že nejlepší bude zůstat na konci klouzačky, aby ho mohla znovu chytit. Když se dostal na most, na pár vteřin jí zmizel z dohledu. Srdce jí v hrudníku prudce bušilo, dokud nahoře na klouzačce nezahledla záblesk jeho světlých vlasů a jasně modré tričko s dinosaurem. Sedl si a odstrčil se, jenže v tu chvíli se před Josii natlačila nějaká holčička a začala po klouzačce šplhat nahoru. V duchu už viděla katastrofální srážku, ke které se schylovalo. Soudě podle vzrůstu muselo holčičce být šest nebo sedm let, protože byla skoro dvakrát větší než Harris. Měla na sobě bílé tenisky, modré legíny a třpytivé růžové tričko s jednorožcem. Na zádech si nesla batůžek ve tvaru motýla. Pískové vlasy podobné hedvábným vláknům kukuřice měla lehce svázané do volného, nyní už trochu rozčuchaného culíku. Josie otevřela ústa, aby holčičce řekla, že nemá lézt po klouzačce nahoru, nebo aby zarazila Harrise, aby se nepouštěl dolů, ale slova jí uvízla v hrdle.

Rychle se přesunula blíž a natáhla ruce, aby Harrise chytila dřív, než do motýlí holčičky přímo narazí. Na druhé straně klouzačky se najednou objevila žena. „Lucy,“ oslovila děvče důrazně, „víš, že takhle nahoru na klouzačku nemáš lézt. Pojď dolů, než se někomu něco stane.“

Malá Lucy šplhala dál nahoru, ale žena natáhla ruku a pevně ji stiskla za paži, takže ji zastavila. „Lucy, podívej se na mě. Co jsem říkala?“

Lucy ztuhla a podívala se na ženu. Josie okamžitě viděla, jak jsou si podobné. Stejný srdcovitý tvar obličeje, světle modré oči s fialovým nádechem a úzký nos decentně rozšířený u nosních dírek. Žena

měla vlasy možná o dva odstíny tmavší než holčička, ale zcela jistě šlo o matku s dcerou.

Lucy se kousla do spodního rtu, uvolnila prsty, kterými svírala strany klouzačky, a po břicho začala pomalu sjíždět, přičemž si pomáhala hubenýma rukama i nohama. „Promiň, mami,“ zamumlala. Jakmile se ocitla dole, matka ji vzala za ruku a odtáhla ji z cesty Harrisovi, který o pár vteřin později sklouzl dolů. Josie ho rychle vzala do náruče a pevně ho tiskla k sobě, ačkoli se kroutil a chtěl se z jejího sevření vymanit.

Lucyina matka se setkala s Josiiným pohledem a usmála se. „Omlouvám se.“

„Nic se neděje. Jsem jen ráda, že se nikomu nic nestalo.“

Žena se zasmála. „Koho by napadlo, že dětské hřiště může být tak nebezpečné, vidíte?“

„Přesně tak,“ přitakala Josie. Pravdou bylo, že když vzala Harrise na hřiště, zkrátila si život o pár let. Existovalo příliš mnoho možností, kde mohl zakopnout a praštit se do hlavy, spadnout a zlomit si nějakou kost, případně ho mohlo nechtěně zranit jiné dítě, které běželo příliš rychle nebo lezlo na klouzačku špatným směrem.

„Kolik mu je?“ zeptala se žena, kterou už Lucy tahala za ruku a snažila se ji odvést do jiné části hřiště.

„Dva. Skoro tři.“

Žena se posmutněle usmála. „Vzpomínám si, když té mojí byly dva. Je to skvělý věk.“

„Ale on není...“ Josie se chystala vysvětlit, že není Harrisova matka, že ho jen hlídá přítelkyni, ale Lucy zakňourala: „Mami! Já chci na kolotoč!“

Harris se přestal v Josiině náruči vrtět. „Já taky! JoJo, ještě koně!“

Josie si ho přesunula z jedné paže na druhou. „Už zase? Vždyť jsme jeli už třikrát.“

Jenom z té představy se jí zvedl žaludek. Více než týden měla pocit, že jí docházejí síly, a tři jízdy na kolotoči rozhodně ničemu nepomohly.

„Ma-ami.“ Lucy táhla matku od klouzačky na opačný konec hřiště, kam před několika týdny nainstalovali díky machinacím starostky nový nablýskaný kolotoč.

Zábavní park v jiném okrese přestal fungovat a starostka Tara Charlestonová viděla příležitost „vylepšit krásný veřejný park v Dentonu“, jak se sama vyjádřila, když přesvědčila městskou radu, aby vynaložila přehnanou částku na demontáž kolotoče, jeho převoz do Dentonu a opětovné smontování v městském parku. Město alespoň ušetřilo peníze tím, že ho nechalo zrestaurovat studenty umění z dentonské univerzity. Nyní zářil v odpoledním slunci jasnými karnevalovými barvami, točil se dokola a koně se zvedali a klesali v rytmu rozjařené hudby. Josii se jen stačilo na kolotoč podívat a chtělo se jí zvracet.

„JoJo, prosím,“ zkusil to Harris znovu a zavrtěl se jí v náruči.

Než se mu to mohla pokusit vymluvit, ozval se mužský hlas: „Vy jste Josie Quinnová.“

Lucy a její matka se zastavily, otočily se a sledovaly muže, který přistoupil zezadu k Josii a natáhl k ní ruku. Josie ho viděla v parku, když s Harrisem přišli. Kroužil po obvodu dětského hřiště a mluvil do mobilu. Byl štíhlý, opálený a s vlasy barvy soli a pepře. V modré polokošili, khaki šortkách a mokasínech vypadal, jako by se vypra-

vil spíš na golf než na dětské hřiště, ale počasí na konci dubna bylo dostatečně teplé na to, aby mu stačilo lehké oblečení.

„Colin Ross,“ představil se a ruku stále držel napřaženou.

Josie si posunula Harrise v náručí, aby si s ním mohla potřást rukou. Lucy s matkou přistoupily blíž. Lucyina matka sklouzla pohledem z Colina na Josii a zpět. „Coline, ty tu paní znáš?“

Otočil se k ní a usmál se. „Amy, ty ji nepoznáváš ze zpráv?“

Josie cítila napětí mezi lopatkami. Jako detektiv dentonského policejního oddělení vyřešila několik velmi šokujících případů ve státě, z nichž se mnohé dostaly do celostátního zpravodajství. Jenže na svoji popularitu si stále ještě nezvykla. Nebo na to, že je známá.

Amy si ji nejistě prohlížela. Josie nakonec ukončila trapnou situaci tím, že k ní natáhla ruku. „Má pravdu, jsem Josie Quinnová. Jsem detektiv na policejním oddělení.“

Amy vylétla ruka k ústům. „Panebože, právě jste vyřešila případ Drewa Pratta!“

Josie přikývla a všimla si, že se na ni Colin zářivě usmívá. „Ano, můj tým ten případ vyřešil.“

„Je fantastická. Víš, kdo je její otec?“ zeptal se Colin.

Josie otevřela ústa, aby řekla, že její otec umřel. Ale než to stačila udělat, Colin si sám odpověděl: „Christian Payne.“

Josie se před rokem dozvěděla, že byla jako nemluvně unesena. Její skutečná rodina se domnívala, že zemřela při požáru. Znovu se setkali teprve nedávno. Stále pro ni bylo těžké si na úplně novou rodinu zvyknout. „Vy ho znáte?“

Colin se usmál. „Oba pracujeme pro Quarmark.“

„Ach tak. Je to velká farmaceutická společnost. Taky pracujete v marketingu?“

„Ne, já patřím do týmu, který vytváří cenovou hladinu nových léků, které Quarmark uvádí na trh.“

„Ohromná zábava,“ poznamenala Amy.

„Tati,“ zakňourala Lucy, „já chci na kolotoč.“

„JoJo!“ Harris ukázal Josii přes rameno. „Houpačky!“

Josii se ulevilo, že si to rozmyslel. „Chvilíčku, kamaráde.“

Amy položila manželovi ruku na záda. „Zlato, Lucy chce na kolotoč. Půjdeš s ní ty, nebo mám jít já?“

Colin se na dceru usmál. „Možná bychom mohli jet všichni tři.“

„Kterého koně si vybereš, tati?“ zeptala se Lucy.

„Nevím. Musím si je pořádně prohlédnout, než se rozhodnu.“
Věnoval Josii další úsměv. „Moc rád jsem vás poznal.“

„Nápodobně.“ Když se rodina Rossovy vydala směrem ke kolotoči, Josie postavila Harrise na trávu a on se rozběhl k houpačkám. Do jedné z volných mu pomohla a začala ho zlehka houpat. Viděla, že Amy a Lucy Rossovy už sedí na koních, zatímco Colin stojí za plotem a opět mluví do mobilu. Tolik k rodinné jízdě na kolotoči.

„Výš!“ vykřikl Harris. „Prosím, JoJo.“

Josie se usmála nad korunou jeho zlatavě blondatých vlásků a strčila do něj trochu silněji. I když ho poslala výš jen o kousek, její úzkost vzrostla. Nechápala, jak ho sem může Misty, jeho matka, pořád vodit. Připadalo jí to tady prošpikované nebezpečím. Harrise stále vnímala jako malého a křehkého. Nemohla si pomoci, ale bála se, že jednou nešťastně spadne a něco si zlomí nebo si rozbije hlavu. V duchu slyšela Misty, vlastní matku Shannon a babičku Lisette, jak

se jí smějí. K čemuž taky velmi často docházelo, když si dělala příliš velké starosti o Harrisovu bezpečnost. Všechny tvrdily totéž: „Děti jsou odolnější, než vypadají.“

Když se Josii znovu sevřel žaludek, přemýšlela, jak matky celé rodičovství vlastně zvládají. Čím samostatnějším se Harris stával, tím děsivější se jí všechno zdálo. Sledovala, jak se drží řetězů na obou stranách houpačky a poprvé někde v dálce zaregistrovala hlas Amy Rossové, která volala na svoji dceru.

„Lucy? Lucy!“

Josie se podívala na kolotoč. Uviděla Amy, jak se stále točí, zatímco ostatní pomalu opouštějí nástupiště a vycházejí za kovový plot, který kolotoč ohrazoval.

Amyin tón se změnil na hlasitější a vyšší. „Lucy! Lucy!“

Colin přestal přecházet sem a tam a mírně odtáhl telefon od ucha, jako by se snažil naladit na paniku v hlase své ženy.

„Lucy!“

Amy s každou další vteřinou pobíhala zběsileji po nástupní plošině a proplétala se sem a tam mezi koňmi.

Aniž by si to Josie uvědomila, zastavila Harrise. „JoJo?“ Tázavě se na ni podíval.

„Nic se neděje, kamaráde,“ zamumlala, vytáhla ho ze sedátka houpačky a zamířili ke kolotoči.

Lidé dál proudili ven, zatímco se Colin snažil dostat dovnitř. Teenager, který dohlížel na atrakci, stál u vstupní brány a zíral na Amy. Za ním čekala řada lidí, až budou moct nastoupit, a také Amy pozorovali. Jako by na sobě cítila tolik párů očí, zastavila se a podívala se na ně. „Neviděl někdo moji dceru? Před chvilkou tady byla.“